

blemer i tysk politik, og fra tysk side er der et stærkt ønske om at få defineret også på det europæiske plan: Hvad hører hjemme på det europæiske plan? Hvad hører hjemme på det nationale plan?

Det er en problemstilling, som jeg synes vi fra dansk side skal interessere os overordentlig stærkt for. Jeg tror, det bliver et meget vigtigt punkt på regeringskonferencen, og tonen i det, som har lydt fra Det Konservative Folkeparti i sagen her, er jeg helt tilfreds med.

Til hr. Kristian Thulesen Dahl vil jeg gerne sige, at når det drejer sig om spørgsmålet om kommissærer, er det regeringens grundholdning, at selvfølgelig har ethvert land krav på at kunne udpege en kommissær til Kommissionen. Det er, som jeg så må sige, bygget ind i hele EU's konstruktion, at hvert land må have i hvert fald én kommissær.

Vi har jo i Traktaten givet Kommissionen en form for monopol på at stille forslag. Kommissionen kan ikke overlades et sådant monopol, hvis man ikke samtidig også sikrer sig, at der rundt om bordet, hvor man formulerer Kommissionens forslag, er repræsentanter for samtlige medlemsstater, således at man kan sikre – ikke at alle medlemsstaters synspunkter kan tilgodeses, men i hvert fald sikre, at alle medlemsstaters synspunkter bliver hørt, før Kommissionen udformer sine forslag.

Derfor er dette, at der skal være en kommissær fra hvert land, nærmest bygget ind i den forslagsret, som er tillagt Kommissionen.

Hr. Kristian Thulesen Dahl spørger – og jeg synes da sådan set med rette: Jamen hvordan vil man indrette sig, når nu de nye lande skal med ind? Hvordan vil man ændre institutionerne, så det bliver muligt? Og det er jo et godt spørgsmål. Det er faktisk netop det spørgsmål, som vi først og fremmest skal bruge regeringskonferencen til.

Jeg har ikke noget svar på det spørgsmål på nuværende tidspunkt. Der vil blive brug for virkelig meget hårdt arbejde og drøftelser, for at der kan udkrystallisere sig brugbare modeller; de eksisterer jo ikke i øjeblikket. Det er faktisk noget af det kernestof, som vi skal beskæftige os med på regeringskonferencen og i forberedelserne til regeringskonferencen. Ikke mindst den såkaldte refleksionsgruppe, som skal arbejde i andet halvår af 1995, får som hovedemne eller som et af hovedemnerne at drøfte modeller, muligheder, valgmuligheder for, hvorledes noget sådant kan gennemføres.

Og så til sidst et par bemærkninger til hr. Keld Albrechtsen. Først om dagsordensforslag nr. D 5. Jeg har peget på, at f.eks. tidspunktet for udarbejdelse af et memorandum allerede fremgår af regeringsgrundlaget. Det er der sådan set ingen grund til at vedtage dagsordener om. Men det er ikke årsagen til, at jeg ikke kan acceptere hr. Keld Albrechtsens dagsorden.

Det er før sket, at der har stået selvfølgelig i en dagsorden. Men det afgørende her er, at Folketinget i dette øjeblik bør udtale sig om noget helt andet. Det, der er centralt for dansk Europapolitik i dag, er, hvad der foregår omkring udvidelserne mod nord, og det er derfor, Folketinget i dag bør beskæftige sig med det emne. Det er det centrale emne. Det bliver den eneste, den sidste lejlighed, Folketinget får for at udtale sin mening om udvidelsen og om afstemningen i Norge, og det er hovedbegrundelsen for den dagsorden, som her er foreslået af regeringspartierne og af Venstre og De Konservative. Den udtaler sig lige netop om det, som der er behov for at udtale sig om på dette tidspunkt. Den er et signal også til den norske folkeafstemning om, at et stort – tordende stort – sikkert, bredt flertal her i Folketinget går ind for, at Norge sammen med os andre bliver medlemmer, således at vi i fællesskab kan øve betydelig indflydelse.

Det er selvfølgelig også det, der i virkeligheden genererer hr. Keld Albrechtsen. For hr. Keld Albrechtsen er ikke tilhænger af, at EU skal udvides, hverken med Sverige, Finland, Østrig eller Norge eller for den sags skyld de central- og østeuropæiske lande og balterne, ligegyldigt hvor meget de ønsker det. Det er hr. Keld Albrechtsen ikke tilhænger af, og derfor er dagsordensforslag nr. D 6 selvfølgelig ikke noget, hr. Keld Albrechtsen bryder sig om, men det gør jeg. Jeg mener, at den politik, der er udtrykt i dagsordenen, meget præcist klargør, hvad der er aktuelt for dette Folketing at udtale sig om på dette tidspunkt, lige netop nu.

Hr. Keld Albrechtsen står i dette spørgsmål om udvidelse med et helt ubegribeligt standpunkt, og det er det, som hr. Keld Albrechtsen har haft travlt med at skjule hele dagen.

Jeg har derimod svært ved at forstå, at SF ikke kan støtte dagsordenen. Det er jeg ked af. Jeg finder, at den dagsorden, der her er udarbejdet, burde have kunnet få også SF's støtte. Jeg går ud fra, at SF i modsætning til Enhedslisten ønsker udvidelse af EU mod nord og mod øst. Det er i hvert fald det, vi tidligere har fået at vide, og derfor undrer det mig, at SF ikke kan stemme for dagsordenen.